

“मीठे बच्चे- बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई अत्यन्त रुचिले पढाउनु, तिमी पनि रुचिपूर्वक पढ- नशा रहोस् हामीलाई पढाउने स्वयं भगवान् हुनुहुन्छ ।”

प्रश्न:- तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको उद्देश्य वा शुद्ध भावना के हो ?

उत्तर:- तिम्रो उद्देश्य हो- कल्प ५ हजार वर्ष पहिलेको जस्तै फेरि श्रीमत अनुसार विश्वमा सुख र शान्तिको राज्य स्थापना गर्नु । तिम्रो शुद्ध भावना छ, श्रीमत अनुसार हामी सारा विश्वको सद्गति गछौं । तिमीले नशाका साथ भन्छौ- हामी सबैलाई सद्गति दिनेवाला हौं । तिमीलाई बाबाबाट पीस प्राइज मिल्छ । नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्नु नै पुरस्कार प्राप्त गर्नु हो ।

ओम् शान्ति । विद्यार्थीहरू जब पढ्छन्, खुशीले पढ्छन् । टिचर पनि खुशीले, रुचिपूर्वक पढाउँछन् । रूहानी बच्चाहरूले यो जान्दछन्- बेहदको बाबा, जो टिचर पनि हुनुहुन्छ, हामीलाई एकदम रुचिले पढाउनु हुन्छ । त्यो पढाइमा त पिता अलग हुन्छन्, टिचर अलग हुन्छन्, जसले पढाउँछन् । कसै कसैको पिता नै टिचर हुन्छन् जसले पढाउँछन्, एकदम रुचिले पढाउँछन् किनकि रगतको सम्बन्ध हुन्छ नि । आफ्नो सम्भेर एकदम रुचिले पढाउनु हुन्छ । यहाँ बाबाले तिमीलाई कति रुचिले पढाउनु हुन्छ त्यसैले बच्चाहरूले पनि कति रुचिपूर्वक पढ्नु पर्छ । डाइरेक्ट बाबा पढाउनु हुन्छ र उहाँ एकै पटक आएर पढाउनु हुन्छ । बच्चाहरूमा धेरै रुचि हुनुपर्छ । बाबा भगवान्ले हामीलाई पढाउनु हुन्छ र हरेक कुरा राम्रोसँग सम्झाउँदै रहनु हुन्छ । कुनै कुनै बच्चाहरूलाई पढ्दा पढ्दै विचार आउँछ- यो के हो । ड्रामामा यो आवागमनको चक्र छ । तर यो नाटक रचियो नै किन ? यसबाट के फाइदा ? केवल यतिकै चक्कर लगाई नै रहनुपर्छ, यसबाट त छुट्न पाए नै राम्रो हुन्छ । जब देख्छन्, यो त ८४ को चक्कर लगाई नै रहनु छ तब यस्तो यस्तो ख्याल आउँछ । भगवान्ले यस्तो खेल किन रचनुभयो, जसमा आवागमनको चक्रबाट छुट्नै सकिदैन, यसबाट त मोक्ष मिलोस् । यस्ता यस्ता विचारहरू बच्चाहरूमा आउँछन् । यो आवागमनबाट, दुःख सुखबाट छुट्न सकौं । बाबा भन्नुहुन्छ- यस्तो कहिल्यै पनि हुन सक्दैन । मोक्ष पाउनको लागि कोसिस गर्नु नै व्यर्थ हुन जान्छ । बाबाले सम्झाउनु भएको छ- एउटा आत्मा पनि पार्टबाट छुट्न सक्दैन । आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ । त्यो हो नै अनादि अविनाशी, बिल्कुल एक्युरेट कलाकार छन् । एउटा पनि कम वा बढी हुन सक्दैन । तिमी बच्चाहरूमा सारा ज्ञान छ । यो ड्रामाको पार्टबाट कोही छुट्न सक्दैन । न कसैले मोक्ष पाउन सक्छ । सबै धर्मवाला क्रम अनुसार आउनु नै छ । बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो बनि बनाऊ अविनाशी ड्रामा हो । तिमी पनि भन्छौ- बाबा ! अब थाहा पायौं कसरी हामी ८४ को चक्र लगाउँछौं । यो पनि सम्झन्छौ- पहिले पहिले जो आउँछन्, उनीहरूले नै ८४ जन्म लिन्छन् । पछि आउनेहरूको अवश्य कम जन्म हुनुपर्छ । यहाँ त पुरुषार्थ गर्नु छ । पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ अवश्य बन्नु छ । बाबा हरेक कुरा बारम्बार सम्झाउँदै रहनु हुन्छ किनकि नयाँ नयाँ बच्चाहरू आउँदै रहन्छन् । उनीहरूलाई पहिलेको पढाइ कसले पढाउँछ ? त्यसैले बाबा नयाँ नयाँहरूलाई हेरेर फेरि पुराना प्वाइन्टहरू दोहोर्‍याउनु हुन्छ ।

तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । जान्दछौ- शुरूदेखि लिएर कसरी हामीले पार्ट बजाउँदै आएका छौं । तिमीले यथार्थ रीतिले जान्दछौ, कसरी क्रम अनुसार आउँछौं, कति जन्म लिन्छौं । यो समयमा नै

२०७२ कार्तिक १३ शुक्रबार ३०-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बाबा आएर ज्ञानका कुरा सुनाउनु हुन्छ । सत्ययुगमा त हुन्छ नै प्रारब्ध । यो यस समयमा तिमीलाई नै सम्झाइन्छ । गीतामा पनि शुरूमा र फेरि अन्तिममा यो कुरा आउँछ— मनमनाभव । पढाइन्छ राज्य पाउनको लागि । तिमी राजा बन्नको लागि अहिले पुरुषार्थ गर्छौ । अरू धर्मको बारेमा त सम्झाइएको छ— उनीहरू क्रम अनुसार आउँछन्, धर्म स्थापकको पछि सबैलाई आउनु पर्छ । राजाईको कुरा हुँदैन । एकै गीता शास्त्र छ जसको धेरै महिमा छ । भारतमा नै बाबा आएर सुनाउनु हुन्छ र सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । ती धर्म स्थापक जो आउँछन्, उनीहरूको जब मृत्यु हुन्छ भने ठूला-ठूला तीर्थ बनाइदिन्छन् । वास्तवमा सबैको तीर्थ यहाँ नै हो जहाँ बेहदको बाबा आउनु हुन्छ । बाबाले यहाँ नै आएर सबैको सद्गति गर्नु भएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई मुक्तिदाता, गाइड भन्छौ नि । म तिमीलाई यो पुरानो दुनियाँ, दुःखको दुनियाँबाट मुक्त गरेर शान्तिधाम, सुखधाममा लैजान्छु । बच्चाहरूले जान्दछन्— बाबाले हामीलाई शान्तिधाम, सुखधाम लैजानुहुन्छ । बाँकी सबै शान्तिधाममा जान्छन् । बाबा आएर दुःखबाट मुक्त गर्नुहुन्छ । उहाँको जन्म-मरण त छँदै छैन । बाबा आउनु हुन्छ फेरि जानु हुन्छ । उहाँको लागि यस्तो त भनिदैन— मर्नुभयो । जसरी शिवानन्दको लागि भनिन्छ, शरीर छोडिदिए अनि क्रिया-कर्म गर्छन् । शिवबाबा जानुभयो भने उहाँको क्रिया-कर्म, श्राद्ध आदि केही पनि गर्नु पर्दैन । उहाँ त आउनु भएको पनि थाहा हुँदैन । क्रिया-कर्म आदि गर्नेको त कुरै छैन । अरू सबै मनुष्यहरूको क्रिया-कर्म गरिन्छ । बाबाको क्रिया-कर्म हुँदैन, उहाँको शरीर नै छैन । सबै मनुष्यहरू सस्युँ पिसिए भैं पिसिएर खलास हुन्छन् । सत्ययुगमा यो ज्ञान भक्तिका कुरा हुँदैनन् । यो अहिले नै चल्यो र सबैले भक्ति नै सिकाउँछन् । आधा कल्प हुन्छ भक्ति अनि आधा कल्पपछि बाबा आएर ज्ञानको वर्सा दिनुहुन्छ । ज्ञान त्यहाँ साथै जाँदैन । त्यहाँ बाबालाई याद गर्ने आवश्यकता नै रहँदैन । मुक्तिमा हुन्छन् । त्यहाँ याद गर्नु पर्छ र ? दुःखको पुकार त्यहाँ कति पनि हुँदैन । भक्ति पनि पहिले अव्यभिचारी फेरि व्यभिचारी हुन्छ । यस समयमा त अति व्यभिचारी भक्ति छ, यसलाई रौरव नर्क भनिन्छ । एकदम तिखोभन्दा तिखो नर्क छ, बाबा आएर तिखो स्वर्ग बनाउनु हुन्छ । यसबेला छ १०० प्रतिशत दुःख, फेरि १०० प्रतिशत सुख शान्ति हुन्छ । आत्माले गएर आफ्नो घरमा विश्राम पाउँछ । सम्झाउन धेरै सहज छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तब नै आउँछु जब नयाँ दुनियाँको स्थापना गरेर फेरि पुरानोको विनाश गर्नु पर्ने हुन्छ । यतिका काम केवल एकलैले त गर्न सकिदैन । फेरि सहयोगी धेरै चाहिन्छ । यसबेला तिमी बाबाको सेवाधारी बच्चा बनेका छौ । सारा दुनियाँको सेवा गर्छौ । सच्चा बाबा सच्चा सेवा गर्न सिकाउनु हुन्छ । आफ्नो पनि, देशको पनि र विश्वको पनि कल्याण गर्छौ । त्यसैले कति रुचिले गर्नु पर्छ । बाबा कति रुचिले सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । अहिले पनि सबैको सद्गति हुनु छ अवश्य । यो हो शुद्ध अहंकार, शुद्ध भावना ।

तिमीले सच्चा सच्चा सेवा गर्छौ— तर गुप्त । आत्माले गर्छ सेवा शरीरद्वारा । तिमीसँग धेरैले सोध्छन्— बि.के.को उद्देश्य के हो ? भन, बि.के. को उद्देश्य हो— विश्वमा सत्ययुगी सुख शान्तिको स्वराज्य स्थापना गर्नु । हामी हरेक ५ हजार वर्षपछि श्रीमत अनुसार विश्वमा शान्ति स्थापना गरेर विश्व शान्तिको पुरस्कार प्राप्त गर्छौ । यथा राजा रानी तथा प्रजा पुरस्कार लिन्छन् । नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्नु सानो पुरस्कार हो र ! उनीहरू शान्ति पुरस्कार लिएर खुशी हुन्छन्, पाउने केही पनि होइन । सच्चा सच्चा पुरस्कार त अहिले हामी बाबासँग लिइरहेका छौ, विश्वको बादशाहीको ।

२०७२ कार्तिक १३ शुक्रवार ३०-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

भन्छन् नि- हाम्रो देश महान्। कति महिमा गर्छन्। सबैले सम्भन्छन्- हामी यो देशको मालिक हौं, तर मालिक छन् कहाँ? अहिले तिमी बच्चाहरू बाबाको श्रीमत अनुसार राज्य स्थापना गर्छौं। हतियार आदि त केही पनि छैन। दैवी गुण धारण गर्छौं त्यसैले तिम्रो नै गायन पूजन हुन्छ। अम्बालाई हेर कति पूजा हुन्छ। तर अम्बा को हुन्, ब्राह्मण हुन् वा देवता- यो पनि थाहा छैन। अम्बा, काली, दुर्गा, सरस्वती आदि... यस्ता धेरै नाम छन्। यहाँ पनि तल अम्बाको सानो मन्दिर छ। अम्बालाई धेरै भुजाहरू दिएका छन्। यस्तो त हुँदै होइन। यसलाई भनिन्छ अन्ध-श्रद्धा। क्राइस्ट, बुद्ध आदि आए, उनीहरूले आ-आफ्ना धर्म स्थापना गरे, तिथि-मिति सबै बताउँछन्। वहाँ अन्ध-श्रद्धाको त कुरा नै हुँदैन। यहाँ रहनेलाई केही थाहा छैन- हाम्रो धर्म कहिले र कसले स्थापना गरे? त्यसैले भनिन्छ अन्ध-श्रद्धा। अहिले तिमी पुजारी हो फेरि पूज्य बन्छौ। तिम्रो आत्मा पनि पूज्य र शरीर पनि पूज्य बन्छ। तिम्रो आत्माको पनि पूजा हुन्छ र फेरि देवता बनेपछि पनि पूजा हुन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै निराकार। उहाँ सदैव पूज्य हुनुहुन्छ। उहाँ कहिल्यै पनि पुजारी बन्न सक्नुहुन्न। तिमी बच्चाहरूको लागि नै भनिन्छ आफै पूज्य, आफै पुजारी। बाबा त सदैव पूज्य हुनुहुन्छ, यहाँ आएर बाबा सच्चा सेवा गर्नु हुन्छ। सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब म एकलाई याद गर। अरू कुनै देहधारीको याद गर्नु छैन। यहाँ त ठूला-ठूला लखपति करोडपति गएर अल्लाह-अल्लाह भन्छन्। कति अन्ध-श्रद्धा छ। बाबाले तिम्रीलाई ‘हम सो’ को अर्थ पनि सम्झाउनु भएको छ। उनीहरूले त भनिदिन्छन् शिवोहम्, आत्मा नै परमात्मा। अब बाबाले सच्याएर बताउनु भएको छ। अब जज गर, भक्तिमार्गमा सुनेको ठीक वा मैले ठीक बताएको छु? ‘हम सो’ को अर्थ धेरै लम्बा-चौडा छ। हम सो ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय। अब हम सो को कुनचाहिँ अर्थ ठीक हो? हामी आत्मा चक्रमा यसरी आउँछौ। विराट रूपको चित्र पनि छ, यसमा चोटी ब्राह्मण र बाबालाई देखाएका छैनन्। देवताहरू कहाँबाट आए? कहाँबाट पैदा भए? कलियुगमा त शूद्र वर्ण छन्। सत्ययुगमा तुरुन्त देवता वर्णका कसरी भए? केही पनि जान्दैनन्। भक्तिमार्गमा मनुष्य कति फाँसेका छन्। कसैले ग्रन्थ पढे, ख्याल आयो, मन्दिर बनायो, अनि बसेर ग्रन्थ सुनाउन थाले। धेरै मनुष्यहरू आउँछन्, धेरै अनुयायी बन्छन्। फाइदा त केही पनि हुँदैन। धेरै दोकानहरू निस्केका छन्। अब यी सबै दोकानहरू समाप्त हुन्छन्। यी सबै दोकानदारी भक्तिमार्गका हुन्, यसबाट धेरै धन कमाउँछन्। संन्यासीहरूले भन्छन्- हामी ब्रह्मयोगी, तत्त्व योगी हौं। जसरी हिन्दूहरू वास्तवमा हुन् देवी देवता धर्मका तर हिन्दु धर्म भनिदिन्छन्। त्यसो त ब्रह्म तत्त्व हुन्, जहाँ आत्माहरू रहन्छन्। उनीहरूले फेरि ब्रह्म ज्ञानी तत्त्व ज्ञानी नाम राखिदिएका छन्। नत्र ब्रह्म तत्त्व हो रहने ठाउँ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- कति ठूलो भूल गरिदिएका छन्। यी सबै भ्रम हुन्। म आएर सबै भ्रम हटाइदिन्छु। भक्तिमार्गमा भन्दछन् पनि- हे प्रभु तिम्रो गति मति न्यारा छ। गति त कसैले गर्न सकेनन्। मत भने अनेकौं प्रकारका पाइन्छन्। यहाँको मतले कति कमाल गरिदिन्छ। सारा विश्वलाई नै परिवर्तन गरिदिन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, यतिका सबै धर्म कसरी आउँछन्? फेरि आत्माहरू कसरी आ-आफ्नो सेक्सनमा गएर बस्छन्। यी सबै ड्रामामा निर्धारित छ। यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- दिव्य दृष्टि दाता एक बाबा नै हुनुहुन्छ। बाबालाई भने- यो दिव्य दृष्टिको चाबी हामीलाई दिनुभयो भने हामी कसैलाई साक्षात्कार गराउने थियौं। भन्नुभयो- होइन, यो चाबी कसैलाई पनि

२०७२ कार्तिक १३ शुक्रबार ३०-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
मिल्न सक्दैन । त्यसको बदलामा तिमीलाई फेरि विश्वको बादशाही दिन्छु । मैले लिन्न । मेरो नै पार्ट
हो, साक्षात्कार गराउने । साक्षात्कार भएपछि कति खुशी हुन्छन् । मिल्न त केही पनि मिल्दैन ।
यस्तो होइन, साक्षात्कारबाट कोही निरोगी हुन्छन् वा धन मिल्छ । मिल्दैन, मीरालाई साक्षात्कार भयो
तर मुक्ति कहाँ पाइन् र । मानिसहरू सम्भन्छन् तिनी बैकुण्ठमा नै बस्दथिन् । तर बैकुण्ठ कृष्णपुरी
छ कहाँ ! यो सबै हुन् साक्षात्कार । बाबा बसेर सबै कुरा सम्भाउनु हुन्छ । यिनलाई पहिले पहिले
विष्णुको साक्षात्कार हुँदा खुब खुशी भएका थिए । उनले पनि जब देखे, म महाराजा बन्दैछु । विनाश
पनि देखे, राजाई पनि देखे तब निश्चय भयो, ओहो ! म त विश्वको मालिक बन्छु । बाबाको
प्रवेशता भयो । बाबा यो सबै तपाईं लिनुहोस्, मलाई त विश्वको बादशाही नै चाहिन्छ । तिमी पनि
यही व्यापार गर्न आएका हो नि ! जसले ज्ञान लिन्छ फेरि उसको भक्ति छुट्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) दैवी गुण धारण गरेर श्रीमत अनुसार सच्चा सेवा गर्नु छ । आफ्नो एवं सारा विश्वको
कल्याण बहुत बहुत रुचिपूर्वक गर्नु छ ।
- २) ड्रामाको अनादि अविनाशी निश्चिततालाई यथार्थ रूपले बुझेर कुनै पनि समय खेर
जाने काम गर्नु हुँदैन । व्यर्थ कुरा सोच्नु छैन ।

वरदान:- स्वदर्शन चक्रको स्मृतिद्वारा सदा सम्पन्न स्थितिको अनुभव गर्ने मालामाल भव

जो सदा स्वदर्शन चक्रधारी छ, ऊ मायाको अनेक प्रकारका चक्रहरुबाट मुक्त रहन्छ ।
एक स्वदर्शन चक्रले अनेकौं व्यर्थ चक्रहरुलाई समाप्त गरिदिन्छ, मायालाई
भगाइदिन्छ । उसको अगाडि माया टिक्न सक्दैन । स्वदर्शन चक्रधारी बच्चा सदा
सम्पन्न हुनुको कारण अचल रहन्छ । स्वयंलाई मालामाल अनुभव गर्छ । मायाले खाली
गर्ने कोसिस गर्छ तर ऊ सदा खबरदार, सुजाग, जागती ज्योति भएर रहन्छ, त्यसैले
मायाले केही पनि गर्न पाउँदैन । जोसँग अटेन्सनरूपी चौकीदार सुजाग रहन्छ ऊ सदा
सुरक्षित रहन्छ ।

स्लोगन:- तिम्रो बोल यस्तो समर्थ होस् जसमा शुभ र श्रेष्ठ भावना समाहित होस् ।